

Mary Balogh

AZ ÚTITÁRS

Romantikus *Regények*

Mary Balogh

AZ ÚTITÁRS

Túlélők Klubja 3.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Escape

Copyright © 2014 by Mary Balogh
By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.
and Lex Copyright Office.
First published in the United States by Dell, az imprint of Penguin
Random House LLC, New York.

Hungarian translation © Bánki Vera

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
BÁNKI VERA

Szerkesztette
KOCZKA ERIKA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 177 8

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4-8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYÓ ILDIKÓ

Első fejezet

Közeledett az éjfél, de még senki sem készült lefeküdni.

– George, úgy vélem, a távozásunk után nagy nyugalom lesz itt nálad – jegyezte meg Berwick grófja, Ralph Stockwood.

– Bizonyára. – Stanbrook hercege végignézett vidéki otthona, a cornwalli Penderris Hall szalonjában összegyűlt hat vendégen. Tekintete szeretettel pihent meg minden egyes személyen. – Nyugalom lesz, és béke, Ralph. De pokolian hiányozni fogtok mindnyájan!

– Majd rájössz, George, hogy áldhatod a szerencsédet – szólt meg Flavian Arnott, Ponsonby vikomtja –, amiért egy évig nem kell hallgatnod, hogyan cincog Vince a h-hegedűjén.

– És a macskákat sem kell hallgatnod, amint lelkesen nyávognak a zenére – tette hozzá Vincent Hunt, Darleigh vikomtja. – Ezt is említhetted volna, Flave. Egyáltalán nem kell tekintettel lenned az érzékenységemre...

– Vincent, sokkal magabiztosabban játszol, mint tavaly – mondta Imogen Hayes, Lady Barclay. – Biztos vagyok benne, hogy jövőre még jobban fog menni. Te valódi csoda vagy, és mindnyájan erőt merítünk belőled.

– A napokban táncolhatok is valamelyik melódiádra, feltéve, ha nem lesz túl gyors, Vince. – Sir Benedict Harper szomorúan nézett le a széke karfájához támasztott két botra.

– Ugye titokban nem azt reméled, George, hogy ahelyett, hogy holnap elindulnánk, mind itt maradunk még egy-két évre? – Hugo Emes, Lord Trentham szavaiból némi vágyakozás csengett ki. – Még sohasem telt el ilyen gyorsan három hét. Ideérkeztünk, majd egy szempillantás múlva már indulhatunk is újra a magunk útjára.

– George túl udvarias ahhoz, hogy egyenesen nemet mondjon, Hugo – mondta Flavian. – De az élet sajnos szólít bennünket.

Ebben a percben mindannyian kissé érzélgősnek érezték magukat, ők heten, akik a Túlélők Klubja tagjainak nevezték magukat. Egykor éveket töltöttek Penderrisben, hogy kigyógyuljanak a napóleoni háborúk alatt szerzett sérüléseikből. Mindegyiküknek meg kellett vívnia a maga harcát a felépülésért, de segítették és támogatták egymást, igazi testvéri közösséget alkottak. Amikor végre eljött az idő, hogy elhagyják Penderrist, és új életet kezdjenek, vagy visszatérjenek az egykorihoz, mohó türelmetlenséggel vegyes izgalom lett rajtuk úrrá. Egyetértettek abban, hogy az életet élni kell, bár a burok, amely oly sokáig vette körül őket, biztonságot, sőt boldogságot nyújtott. Elhatározták, hogy minden évben visszatérnek Cornwallba néhány hétre, hogy elevenen tartsák a barátságukat, és megosszák a tapasztalataikat, amelyeket Penderis meghitt falain kívül szereztek. Így segítséget is nyújthattak egymásnak, ha egyiküknél vagy akár többüknél is valamilyen nehézség merült fel.

Ez volt a harmadik ilyen találkozó. Most megint egy újabb évet kell várniuk.

Hugo felállt, nyújtózott, és láthatóvá vált tekintélyes derék-bőssége, amelynek azonban semmi köze nem volt az elhízáshoz. Ő volt közöttük a legmagasabb, a legnagyobb, és ő nézett ki a leg-harciasabbnak is, rövidre vágott hajával és gyakran összeráncolt homlokával.

– Az az átkozott igazság, hogy nem örülök, hogy ez az egész véget ért, de ha reggel korán akarok indulni, jobb, ha lefekszem.

Ez volt a jel. Mind felálltak. Több vendégre is hosszú utazás várt, és mind időben szerettek volna útra kelni.

A leglassabban Sir Benedict tápázkodott fel. A két botot magához szorította, a karját átdugta a maga készítette hevedereken, és nagy fájdalom árán csak így volt képes kiegyenesedni. Mindegyikük szívesen segített volna neki, de jól tudták, hogyan kell viselkedniük. Mind büszkén önállóak voltak, a különféle nehézségeik ellenére is. Vincent például egyedül ki tudott menni a szalomból, fel a lépcsőkön, egészen a szobájáig, annak ellenére,

hogy vak volt. Megszokták már, hogy bevárják a lassúbb barátait, és a lépcsőkön az ő lépteikhez igazították a sajátjaikat.

– B-Ben, hamarosan ezt már kevesebb mint egy perc alatt is meg tudod csinálni – mondta Flavian.

– Az jobb lesz a tavalyi kettőnél – mondta Ralph. – Ben, az igazán dögunalmas volt.

Nem voltak képesek ellenállni, szurkálódtak, ugratták Bent, ez alól talán csak Imogen volt kivétel.

– Még a két perc is remek olyasvalakitől, akinek az orvosok mind a két lábát le akarták vágni, csak hogy megmentésék az életét – mondta az asszony.

– Lehangoznak látszol, Ben – jegyezte meg közben Hugo. Benedict rápillantott.

– Csak fáradt vagyok. Későre jár, és háromhetes tartózkodásunknak a rosszabbik végén vagyunk. Mindig is gyűlöltem a búcsúzkodást.

– Nem, ennél többről van szó – mondta Imogen. – Nem Hugo az egyetlen, aki ezt észrevette. Mind láttuk, de valahogy sohasem beszéltünk róla az esti összejöveteleinken.

Az elmúlt három hét alatt a legtöbb éjjel későig fent voltak, csakúgy, mint a korábbi években. Ilyenkor megosztották egymással a gondjaikat, a bizonytalanságaikat és a diadalaikat. Nem sok mindent hallgattak el egymás előtt, de természetesen azért maradtak titkok. Akármilyen szoros is a barátság, nem mindenki mezteleníti le a lelkét a másik előtt. Ebben az évben Ben magába zárkózott. Valóban lehangozott volt... még mindig. És persze bántotta, hogy nem sikerült jobban palástolnia a hangulatát.

– Talán olyan területre tévedtünk, Benedict, ahol nincs szükség sem segítségre, sem együttérzésre? – kérdezte a herceg. – Vagy ülünk le újból, és vitassuk meg?

– Az után a herkulesi erőfeszítés után, hogy felálltam? És amikor mind az ágy felé tartunk, hogy reggel üdék és frissek lehessünk? – nevetett Ben, de senki sem osztozott a jókedvében.

– Depressziós vagy, Ben – mondta Vincent. – Még én is észrevettem.

A társaság ismét helyet foglalt, és Ben nagy sóhajjal visszaült a helyére. Már csaknem sikerült megúsznia.

– Senki sem szeret nyafogni – mondta Ben. – A panaszkodók halálra untatják a többieket.

– Egyértelmű – mosolygott George. – De te, Benedict, sohasem panaszkodtál. Ami azt illeti, egyikünk sem, hiszen a többiek ezt nehezen viselték volna... De beismerni a problémáinkat, segítséget kérni vagy meghallgatást remélni egy baráttól, nem egyenlő a nyafogással. Ez nem más, mint olyanok rokonszenvére számítani, akik pontosan tudják, mikén mentél át... Nagyon fáj a lábad, ugye?

– Sohasem zavart egy kis fájdalom – mondta Ben anélkül, hogy cáfolta volna az elhangzottakat. – Legalább emlékeztet arra, hogy még van két lábam.

– De?

Az utóbbi háborúban George már nem harcolt, bár egykor ő is katonatiszt volt. Egyetlen fia azonban részt vett az ütközetekben, és elesett Portugáliában. Felesége, a fiú anyja nem sokkal később, talán mély gyászban, levetette magát a közeli szikláról, és meghalt. Amikor George hatuk és mások előtt is megnyitotta az otthonát, éppen olyan sérült volt, mint ők. Valószínűleg még mindig az.

– Jární fogok. Most is járok már egy bizonyos módon. És egy napon táncolni is fogok – mosolygott Ben szomorkásan. Szüntelen ezt emlegette, és a többiek is gyakran ugratták ezzel.

Most viszont senki sem mert viccelődni.

– De? – Ez alkalommal Hugo szólalt meg.

– De sohasem tudok már semmit úgy csinálni, ahogy egykor – mondta Ben. – Azt hiszem, ezt már régen tudomásul kellett volna vennem. Bolond vagyok, amiért eddig nem tettem meg. De hat évembe került, mire szembenéztem a ténnyel, hogy botok nélkül sohasem leszek képes pár lépésnél többet megtenni, és hogy a botokkal is csak sántikálva tudok járni. Sohasem tér vissza a korábbi életem. Mindörökre rokkant maradok.

– Ez kemény megállapítás – mondta Ralph felvont szemöldökkel. – Mintha elismernéd a vereségedet.

– Ez az igazság – jelentette ki határozottan Ben. – Eljött az idő, hogy szembenézzek a valósággal.

A herceg a karosszéke karfáján pihentette a könyökét, és összeérintette az ujjait.

– A valóság elfogadása azt jelenti, hogy feladsz mindent, és rokkantnak tartod magad? Benedict, te sohasem lettél volna képes felkelni a betegágyból, ha kezdettől fogva így viselkedsz. Ha hagyta volna, hogy a tábori felcserek csontfűrészze megszabadítson mindkét lábadtól.

– Az igazság beismerése nem jelenti, hogy feladom a dolgot – felelte Ben. – Csak azt, hogy igazodnom kell a valósághoz, és esze-rint alakítani az életemet. Hivatásos katonatiszt voltam, és soha- sem gondolkodtam más pályán. Nem is akartam más életet. Meg- sem álltam volna a tábornoki rangig. Csak azért a percért éltem, és kínlódtam, amikor majd visszanyerhetem a régi életemet. Erre azonban nem kerül sor. Ez sohasem volt lehetséges. Ideje ezt nyíl- tan beismerni, és eszerint viselkedni.

– A hadseregen kívüli életben nem lehetnél boldog? – kérdez- te Imogen.

– Dehogynem – nyugtatta meg Ben. – Természetesen boldog lehetek, és az is leszek. Igaz, hogy hat éven át tagadtam a valósá- got, és ennek az az eredménye, hogy még ennyi idő után sincs fogalmam arról, mit tartogat számomra a jövő. Nem tudom azt sem, hogy én mit akarok a jövőtől. Elvesztegettem ezeket az éve- ket, a múlt után vágyakoztam, ami már sohasem térhet vissza. Látjátok? Mégis panaszkodom, pedig mostanra már mind békésen alhatnátok az ágyatokban.

– Én sz-szívesebben vagyok most itt – mondta Flavian. – Ha valaha úgy távozik innen akár csak egyikünk is, hogy boldogtalan, mert nem tudta megosztani velünk a gondolatait, akkor t-talán véget is vethetünk a találkozóknak. George ugyan itt él Cornwall- ban, de ki jönne ide cs-csak a táj szépségéért?

– Igaza van, Ben. Én csak a tájért nem jönnék ide – vigyorgott Vincent.

– Te nem haza fogsz menni innen, Ben – mondta George. Ez kijelentés volt, nem kérdés.

– Beatrice-nek, a testvéremnek társaságra van szüksége – vonta meg a vállát Ben. – Egész télen át gyötörte egy elhúzódo

meghűlés, és csak most, tavasszal kezdi visszanyerni az erejét. Még nincs úgy, hogy húsvét után képes lenne Londonba menni, amikor Gramley-nek fel kell utaznia a parlamenti ülészakra. A fiúk persze iskolában lesznek.

– Gramley grófnéjának szerencséje van, hogy ilyen kedves a testvére – mondta a herceg.

– Mindig is nagyon szerettük egymást – jelentette ki Ben.

Ugyanakkor nem felelt George burkolt kérdésére. Mivel a válság annak a depresszióknak az oka volt, amit a többiek észleltek, úgy érezte, kötelessége felelnie. Flaviannak igaza volt. Ha nem tudják a gondokat megbeszélni, akkor a barátságuk és ezek az összejövetelük elveszítenek a jelentőségüket.

– Ahányszor csak hazamegyek Kenelstonba – mondta Ben –, Calvin nem hagyja, hogy bármit is csináljak. Nem enged be az irodába, nem akarja, hogy találkozzam az intézőmmel, vagy ellátogassak a bérlőinkhez. Ragaszkodik ahhoz, hogy mindent, amit csak kell, ő csináljon. Persze mindig kedves és jókedvű. Olyan, mintha azt hinné, az agyam is megsérült, nem csak a két lábam. A sógornőm, Julia is állandóan értem aggódik, ha előjövök a szobámból, még az utat is egyengetné előttem. A gyerekeik ott szaladgálnak a házban, és közben szétszórják a játékaikat. Julia a szobámba viteti az ételt, hogy ne kelljen lemennem az ebédlőbe. Szinte megfojt... jobban mondva, mindketten szinte megfojtanak a kedvességükkel, amíg csak ismét el nem utazom.

– Nos, közelítünk a dolgok lényegéhez – szólalt meg George.

– Őszintén aggódnak értem – mondta Ben –, minden egyes pillanatban, amit csak velük töltök.

– Azt hiszem, az öcséd és a sógornőd megszokta, hogy a sajátjukként tekintsenek a házadra. Évekig itt éltél mint beteg, majd mint lábadozó. De már három éve, hogy hazatértél, Benedict.

Miért nem volt ideje rá, hogy birtokba vegye az otthonát, és valahogy rákényszerítse a testvérét, hogy próbáljon másképp gondoskodni a saját családjáról? Ez a burkolt célzás rejlett a kérdésben. A baj az volt, hogy Bennek erre nem volt más válasza, mint a halogatás. Vagy a gyávaság. Vagy... valami más.

– A családi kapcsolatok mindig nagyon bonyolultak – sóhajtott Ben.

– Azok! – helyeselt lelkesen Vincent. – Együttérzek veled, Ben.

– A bátyám és az öcsém mindig is nagyon közel álltak egymáshoz – magyarázta Ben. – Olyan volt, mintha én, beszúrva kettejük közé, nem is léteztem volna. Nem volt köztünk semmi ellenségeskedés, csak... közöny. A testvérük voltam, és ők az én testvéreim. Wallace-t mindig is a politika, a kormányzati munka érdekelte. Londonban élt apánk halála előtt és azt követően is. Amikor ő lett az új báró, világossá tette, hogy nem szándékozik Kenelstonban élni, és a birtokot sem kívánja igazgatni. Mivel azonban Calvin szívéhez mindkettő közel állt, és már nős volt, gyermekei születtek, megegyeztek, és az egyezés mindkettejüket kielégítette. Calvin a házban lakott, megfelelő díjazásért igazgatta a birtokot. Wallace fizette a számlákat, élvezte a jövedelmét, és semmire sem volt gondja. Calvin nem számított rá, sőt valójában egyikünk sem, hogy egy megrakott szekér a Covent Gardennél rádőljön Wallace-ra, és megöli. Az egész olyan bizarr volt. Ez nem sokkal azelőtt történt, hogy megsebesültem. Úgy tűnt, én sem fogom túlélni a sebesülésemet. Visszahoztak Angliába, aztán ide, de úgy látszott, nem maradok életben. Te sem számítottál rá, ugye, George?

– Ellenkezőleg – felelte a herceg. – Aznap, amikor ideszállítottak, a szemedbe néztem, Benedict, és láttam, hogy túl makacs vagy ahhoz, hogy meghalj. Ezt akkor csaknem sajnáltam. Még sohasem láttam senkit sem annyit szenvedni a fájdalomtól, mint téged. Az öcséd akkor arra gondolt, hogy a címet, a vagyonát és magát Kenelstont is hamarosan megörökli?

– Nagy csapás lehetett számára – mosolygott szomorúan Ben –, amikor életben maradtam. Úgy érzem, ezt sohasem bocsátotta meg nekem, és bár ez olyan színben tünteti fel őt, mintha gonosz ember volna, valójában nem az. Amikor nem vagyok otthon, minden ugyanúgy megy, mint apám halála óta. Ha megjelenek, kétségtelenül veszélyben érzi magát, és okkal. A törvény szerint minden az enyém. És ha nem Kenelston lesz az otthonom, hát mi más lehetne?

Ez a kérdés gyötörte Bent már három éve.

– Az én otthonom tele van nőrokonokkal, akik megőrjítenek

a szeretetükkel. A legszívesebben helyettem vennék a levegőt is – mondta Vincent. – Mindent megtesznek, legalábbis úgy tűnik. Ahogy hallottam, nemsokára rám akarnak erőltetni menyasszonyjelölteket, szerintük ugyanis egy vaknak szüksége van feleségre, aki kézen fogva vezeti át a még rá váró sötét éveken. Ben, a te helyzeted egy kicsit különbözik az enyémtől, de vannak hasonlóságok. Egy napon majd a sarkamra állok, és én leszek az úr a házamban. A gond csak az: hogyan tegyem meg? Hogyan lehet keményen beszélni azokkal, akik szeretnek?

Ben sóhajtott, majd elhúzta a száját.

– Tökéletesen igazad van, Vince – mondta. – Lehet, hogy mi ketten csak remegő, gyenge férfiak vagyunk. De Calvinnek ott a felesége és a négy gyermeke, akikről gondoskodnia kell, míg nekem csak magamra kell gondot viselnem. És ő a testvérem. Szeretem őt, még ha soha nem is álltunk túl közel egymáshoz. Csak pusztá véletlen, hogy ő a harmadszülött és én a másodsülött.

– T-te büntudatot érzel, mert megörökölted a báróságot? – kérdezte Flavian.

– Sohasem számítottam rá – magyarázta Ben. – Senki sem volt erősebb, étellelibb Wallace bátyámnál. Én pedig sohasem akartam más lenni, mint katonatiszt. Sohasem számítottam arra, hogy Knelston az enyém lesz. De így történt... és néha arra gondolok, hogy csak oda kell mennem, elmerülni a birtok igazgatásában, és végre letelepedni, majd attól fogva boldogan élni mindörökké.

– De mások foglalják el az otthonodat – szólalt meg Hugo. – Ha akarod, Ben, én odamehetek, és rendet csinálhatok. Mogorva ábrázattal végignéznék rajtuk, és egyetlen szó nélkül kisétálnának onnan. De ugye nem erről van szó?

Ben is csatlakozott az általános nevetéshez.

– Olyan egyszerű volt az élet a hadseregben – mondta. – Ott a pusztá erő mindent megoldott.

– Amíg cs-csak Hugo meg nem bolondult – mondta Flavian –, Vince el nem veszítette a látását, és minden csont össze nem tört a lábamban, Ben, hogy a tested többi részét ne is említsem. Ralph minden barátja meghalt, és a csinos arcát összekaszabolta valaki, Imogenre pedig olyan döntést erőltettek, amelyet sohasem lett

volna szabad, mert azóta is ezzel kell élnie. És George elveszített mindent, ami kedves volt neki, bár ő el sem hagyta Penderrist. És a szavak fele, amelyeket ki akarok mondani, elakad a számban, mintha a fejemben v-valamit meg kellene olajozni...

– Rendben van – mondta Ben. – A háború nem magyarázat. Csak azokban a napokban az élet egyszerűbbnek tűnt. De én visszatartalak benneteket a pihenéstől, már biztos a pokolra kívántok! Sajnálom, nem akartam rátok zúdítani az apró-cseprő gondjaimat.

– Azért tetted, Benedict, mert megkértünk rá – emlékeztette Imogen –, és mert minden évben éppen ezért gyűlünk itt össze. Sajnos nem tudtunk megoldást kínálni neked. Mindössze Hugo ajánlata áll, aki hajlandó erővel eltávolítani a házadból a testvéredet és a családját... de szerencsére ez az ajánlat nem komoly.

– De nem számít, ugye, Imogen? – mondta Ralph. – Senki sem képes megoldani mások gondjait. Mindig segít viszont, ha kibeszéljük ezeket olyanoknak, akik valóban meghallgatnak, és akik tudják, hogy a tartalmatlan válaszok értéktelenek.

– Benedict, le vagy hangolva – mondta a herceg –, részben azért, mert belenyugodtál abba, hogy a testi korlátaid mindörökre fennmaradnak, de még nem tudod, hová vezet ez a belenyugvás. Másrészt még mindig nem fogadtad el, hogy többé nem a középső fivér vagy, hanem kettőtök közül az idősebb, és olyan döntéseket kell meghoznod, amikre sohasem gondoltál. Nem tartok attól, hogy kétségbe fogsz esni. Ez nem illik a természetedhez. Azt hiszem, még mindig ott csengenek a fülemben az átkaid, amikor az első napokban a fájdalom azzal fenyegetett, hogy úrrá lesz a tűrőképességeden. Ha hajlottál volna a kétségbeesésre, elérhetted volna a halál békéjét. Azóta azonban csak felfelé törtél. Talán sokáig pihentél egy szinten. A továbblépés most ijesztő lehet, ugyanakkor izgalmas kihívás is.

– George, te e-egész nap ezt a beszédet gy-gyakoroltad? – kérdezte Flavian. – Úgy érzem, fel kell állnunk, és megtapsolnunk téged.

– Megnyugtathatlak, hogy teljesen ösztönös volt – felelte a herceg. – De bevallom, nekem is tetszik. Nem is tudtam, hogy ilyen bölcs vagyok. Vagy ilyen ékesszóló. De most már ideje lefeküdni.

Mindannyian nevettek.

Ben a megfelelő helyzetbe állította a botjait, és véghez vitte a talpra állás kínos műveletét, mialatt a többiek állva vártak.

Semmi sem változott az elmúlt óra alatt, gondolta, amint lassan kapaszkodott a szobája felé. Flavian haladt mellette, a többiek valamivel előtte. Semmi sem oldódott meg. Valahogy azonban mégis derűsebbnek érezte magát, vagy talán egyszerűen csak feléledt benne a remény. Most, hogy hangosan kimondta, hogy a fogyatékosága állandó, és hogy teljesen új életet kell teremtenie magának, úgy érezte, képes lesz tenni valamit, kidolgozni egy új, értelmes jövőt, még ha ezzel kapcsolatban egyelőre nem is voltak pontos elképzelései.

Pillanatnyilag csak a közeli jövővel törődött, és nem kellett az egyre kellemetlenebbé, lehangolóbbá váló otthoni látogatásokra gondolnia. Durham grófságba indul, Észak-Angliába, és egy darabig ott lesz a nővérével. Szívesen gondolt erre. Beatrice öt évvel volt idősebb nála, és mindig is ő volt a kedvenc testvére. Mialatt nála tartózkodik, komolyan végig fogja gondolni, mit is kezdjen az életével.

Terveket készít, döntéseket hoz. Valami véglegeset, érdekeset, kihívót. Valamit, ami kiemeli a depresszióból, ami régóta szürke lepelként borul rá.

Nem fog sodródni többé.

Volt valami igazán szívdérítő abban, hogy most rajta áll, hogy döntsön az életéről.

Második fejezet

Samantha McKay nyugtalan volt. Durham megyében lévő otthona, Bramble Hall nappalijának az ablaka előtt állt, és az ujjával az ablakpárkányon dobolt. Sógornője az emeleti szoba heverőjén pihent, ismét szörnyű fejfájás gyötörte. Matildának sohasem volt közönséges fejfájása. Néha rosszulléttel járó fejfájása volt, néha migrénje, és néha a kettő együtt.

Alig fél órával ezelőtt még meglehetősen jó hangulatban ültek

együtt a nappaliban. Samantha a hímzésén dolgozott, Matilda egy asztalterítő csipkéjét javítgatta. Samantha megjegyezte, hogy végre megjavult az idő, még ha nem is süttött ki a nap. Mintegy mellékesen megemlítette, hogy talán elmehetnének sétálni. Már majdnem inába szállt a bátorsága, és felhagyott a témával, de végül mégis tovább erőltette. Azt javasolta, hogy aznap sétáljanak meszszebbre, túl a park kerítésén. A ház körül a kertet általában parknak nevezték, de jelen esetben ez egyszerűen csak egy nagyobb kertet jelentett, amely bár megfelelt egy rövid sétára a virágágyások között, vagy ki lehetett oda ülni egy meleg napon, de közel sem kínált helyet a valódi testgyakorláshoz.

És Samantha már egyre inkább vágyott az igazi mozgásra. Ha nem fog kijutni a házból meg a kertből, és nem fog járni, igazából járni egy nagyot, akkor... sikoltozni fog, vagy a földre veti magát, a sarkával veri a padlót, és nagy hisztériás rohamot kap. Nos, legalábbis úgy fogja érezni magát, mint aki mindezt meg tudná tenni, bár valószínűleg nem fog semmi különlegeset csinálni, csupán sírálni, vágyakozni és titkos terveket szőni. Nagyon közel állt a kétségbeeséshez.

Matilda, amint ezt előre látta, szemrehányóan nézett rá, megbotránkozva és szomorúan. Nem arról van szó – vagy legalábbis ezt hozta fel –, hogy ő maga nem vágyik egy kiadós sétára. De egy igazi úrihölgynek meg kell tanulnia uralni a vágyait, amikor mély gyászban van. Az igazi úrinő visszahúzódik a házába, és csak a saját parkja magányában levegőzik, ahol a falak elrejtik a kíváncsi világ kritikus tekintetei elől. És egy gyászoló hölgy esetében nem illendő, hogy az emberek lássák, amikor jól érzi magát. Ami azt illeti, senki sem láthatja, csakis a legközelebbi rokonai, a cselédei az otthonában és a szomszédai a templomban.

Matthew McKay százados, Matilda fivére, aki hét éven át Samantha férje volt, négy hónapja halt meg. Katonatisztként öt évvel ezelőtt sebesült meg az Ibériai-félszigeten, és az ott szerzett sérüléseibe halt bele. Az elmúlt években állandó ápolásra szorult, jobban mondva megkövetelte a szüntelen ápolást, és ez a feladat csaknem teljes mértékben Samanthára hárult, mert a férje nem bocsátott be senkit a hálószobájába, csak őt, az inasát és az orvo-

sát. Samantha már évek óta nem aludt végig egy éjszakát, és napal is legfeljebb egy órát tölthetett a betegszobán kívül. Szinte sohasem jutott a kertfalra túlra. Még egy kis kerti séta is ritka alkalomnak számított.

Matilda a testvére életének utolsó hónapjait töltötte velük Bramble Hallban, azt követően, hogy Samantha levélben értesítette az apósát, Heathmoor grófját a kenti Leyland Abbey-ben, miután az orvos bejelentette a közelebbi véget. Ezzel azonban nem vált könnyebbé a Samantha vállára nehezedező teher, egyrészt, mert Matthew-nak valóban szüksége volt rá, másrészt mert a beteg nem tudta elviselni Matilda jelenlétét, és ezt meg is mondta neki, amikor felbukkant a betegszobában. Elküldte, hogy ne zavarja őt azzal a bánatosan böjtölő arcával.

Amikor Matthew meghalt, Samantha közel állt az összeomláshoz. Kimerült, közönybe süppedt, és lehangolt volt. Az élete hirtelen üressé és színtelenné vált. Nem akart semmivel sem foglalkozni, reggel nem kívánt felkelni, felöltözni, még a haját sem akarta megfésülni. Enni sem óhajtott.

Nem csoda, hogy átengedett mindent Matildának. A férje halála után egy órával azonban még ő maga írta meg a hírt az apósának.

Matilda ragaszkodott ahhoz, hogy a lehető legillendőbb módon gyászolják Heathmoor grófjának második fiát. Nem is kellett erőltetnie a dolgot, Samantha nem tanúsított ellenállást. Fel sem merült benne, hogy megtehetné, vagy hogy a Matilda által ismeretett szabályok túlzóak és fojtogatóak lennének. Hagyta, hogy tőtől talpig olyan ruhákba öltöztessék, amelyek a valaha készült legsúlyosabb és legszomorúbb öltözékek voltak. Még ahhoz sem ragaszkodott, hogy ráigazítsák az új ruhákat. Nem tiltakozott az ellen sem, hogy a házában kolostori elzártságban éljen, ahol a függönyök mindig félig be voltak húzva a halott iránti tiszteletből. Hagyta, hogy Matilda mindenkit, aki részvétlátogatást tett náluk, eltántorítson az újabb látogatásoktól, és hogy visszautasítson minden hozzájuk érkezett meghívást, még ha a legegyszerűbb, tiszteletre méltó társasági összejövetelről volt is szó.

Samanthának nem hiányoztak a társas összejövetelek a szomszédokkal, egyszerűen azért, mert sohasem volt bennük része.

Alig ismerte őket, csak vasárnap délelőttönként köszöntek egymásnak a templomban. Öt éve élt Bramble Hallban, és ezeknek az éveknél szinte minden percét Matthew ápolásával töltötte.

Négy hónapja nem törődött semmivel. Valósággal bémult volt a mindent felülmúló kimerültségtől és a letargiától. Igazság szerint tulajdonképpen örült annak, hogy Matilda foglalkozott a szükséges teendővel, bár ő sem szerette jobban a sógornőjét, mint a néhai férje.

A kimerültség, a bémultság azonban csak egy ideig tartott. Négy hónap elteltével az élet visszakövetelte a jogait. Samantha nyugtalan volt. Készen állt lerázni a letargiát. Arra volt szüksége, hogy kimozduljon, ki a házból, a parkból. Sétálni akart. Végre szeretett volna igazi levegőt szívni.

Kínézett az ablakon, az ujjaival dobolt, majd végignézett özvegyi öltözékén. Elfintorodott. A rosszul álló fekete ruha szinte ólomsúlyal nehezedett rá. Korábban már megpróbálta meggyőzni Matildát. Kijelentette, hogy nem lehet ártalmas, ha járnak egyet a ritkán látogatott vidéki ösvényeken. Ha pedig mégis találkozónának valakivel, az biztosan nem fog rosszat gondolni róluk, ha csendben sétálgatnak az otthonuk közelében. Senki sem híresztelné a környéken, hogy az özvegy és sógornője nagy hűhót csapnak, és botrányosan tiszteletlenül viselkednek.

Azt remélte, hogy Matilda majd elmosolyodik a túlzásokat hallva. Vajon Matilda mosolygott-e valaha is az életében? Csak kővé dermedten nézte mosolygó sógornőjét, félretette a befejezetlen kézimunkáját, kijelentette, hogy rosszul van, fáj a feje, és remélte, hogy ezzel kielégítő választ adott Samanthának. Felment ledőlni egy-két órára a szobájába.

Samantha örült, hogy Matilda nem ment férjhez. Valahol egy szegény ember megmenekült egy életre szóló nyomorúságtól. Bűntudatot sem érzett nem túl könyörületes gondolata miatt.

Amikor végignézett a fekete ruháján, tekintete találkozott egy meghatározhatatlan fajtájú, nagy, borzas barna kutya reménykedő pillantásával. Ez az állat két éve jelent meg a háznál, csont és bőr volt. Samantha szíve megesett rajta, megetette, de utána hiába próbálta elküldeni, a kutya ott maradt. Egyszerűen megtagadta

a távozást, az asszony akarata ellenére beköltözött a házba, és egyre nagyobb meg bozontosabb lett. Sohasem lett belőle karcsú, fényes szőrű, kecses kutya, mint egy magára valamit is adó állat. Most ott ült Samantha lábánál, a farkával verte a padlót, lógott a nyelve, a szeme pedig könyörgött, hogy csináljon vele végre valamit az asszony.

Samantha néha arra gondolt, ez a kutya az egyetlen jó dolog az életében.

– Borzas, te ugye velem jönnél sétálni, ha kérnélek? Tiszteletreméltóság ide vagy oda.

A kérdés végzetes volt, szerepelt benne a séta szó, s-sel. Bár több s is szerepelt a mondatban, de ezt az s-t az é-t-a hangok kötötték. Borzas a maga esetlen módján talpra ugrott, élesen vakkantott, mintha csak kölyökkutya lenne, hangosan szuszogott, mintha gyors iramban már legalább egy kilométert futott volna, és továbbra is várákozóan tekintett felfelé.

– Hogy is válaszolhatnál másként, mint igennel? – nevetett az asszony a kutyára, és megveregette a fejét. Borzas azonban nem érte be ilyen finom kedveskedéssel. Elfordította a fejét, és rajongással odatartotta a nyakát a gazdájának, hogy azt is vakarja meg. – Miért ne? Miért is ne, Borzas?

Világos volt, hogy a kutya el sem tudja képzelni, miért kellene megfosztaniuk magukat a sétától, csak mert Lady Matilda McKay-nek fáj a feje, és mert furcsa elképzelései vannak a levegőről, a testgyakorlásról és a gyász helyes szabályairól. Elindult az ajtó felé, és felnézett a kilincstre.

Elképzelhetetlen volt, hogy egy úrinő a park kerítésén kívül egyedül sétáljon, még ha nem is gyászol. Legalábbis Samantha ezt tanulta meg az alatt az év alatt, amelyet Leyland Abbey-ben töltött, mialatt Matthew az ezredével az Ibériai-félszigeten harcolt. Ez csak egyike volt azoknak az úrinő viselkedésére vonatkozó barátságtalan szabályoknak, amelyeket az apósa úgy vélt, köteles megtanítani annak a nőnek, akit a fia az ő akarata ellenére vett feleségül.

Az asszonynak nem volt más választása, mint egyedül neki-vágni. Matilda fent pihent, és semmiképp sem tartott volna vele. A séta ötlete okozta a rosszulletét, ezért feküdt le. Ha Samantha

csak egy lábujját is kiteszi a park kerítésén túlra, és Matilda, valamint Heathmoor grófja erről tudomást szerez... Nos, még ha átfürná a földet Kínáig, és eltűnne a lyukban, akkor sem menekülhetne a haragjuktól. És ha Matilda megtudja, a gróf is tudomást szerez róla. Az észak-angliai Durham grófsága és a délen fekvő Kent ugyan sok-sok kilométerre feküdt egymástól, de ezt hetente több alkalommal is leküzdötték a futárok, akik Matilda leveleit vitték haza, és a grófét hozták Bramble Hallba.

Miért is hagytam, hogy ez megtörténjen? – kérdezte önmagától Samantha. Rabnak érezte magát a saját otthonában, ahol egy humortalan spion gyámsága alatt élt. Ezt Matthew nem tűrte volna. A maga módján ő is zsarnokoskodott felette, de itt az apjáról volt szó, akit Matthew gyűlölt.

– Hát, ha már használtam a jelenlétedben a tiltott szót, Borzas, kegyetlenség volna csalódást okozni neked. És különösen nagy kegyetlenség volna csalódást okozni önmagamnak.

A kutya a farkát csóválta, és a kilincsről az asszonyra nézett, azután újra a kilincse.

Tíz perccel később a ház nyugati oldalán haladtak a kertkapu felé, és azon kilépve megpillantották az előttük elterülő mezőket. Samantha egyáltalán nem úrinőhöz illően lépkedett, de nem bánta. Borzas mellette loholt, és néha mókusok vagy kis rágcsálók után iramodott, akik óvatlanul előbukkantak a fűből. Talán nem is óvatlanok voltak, csak egyszerűen megvetették a kutyát, mert Borzasnak sohasem sikerült utolérnie a kiszemelt zsákmányát.

Olyan nagyszerű végre friss levegőt szívni! – gondolta Samantha, még ha az csak a sűrű fekete fátylon keresztül ért is el hozzá, amely fekete főkötőjéről csüggött le. Csodálatos érzés volt, ahogy az ösvény, majd a nyílt mező feltárult előtte, virágzó százsorszépekkel és boglárkákkal pettyezve. Maga volt a mennyország. Nagy lépésekkel járhatott, és tudta, hogy – legalábbis pillanatnyilag – csak a látóhatár korlátozza a szabadságát.

Senki sem volt tanúja ennek a hatalmas indiszkréciónak, és senki sem borzadt el a látványtól.

Meg-megállt, virágot szedett, Borzas meg ott ugrándozott körülötte. Amikor elkészült a kis csokra, továbbsétált. Az egyik olda-

lon sűrű sövény magasodott, a másikon pedig ott terült el előtte a természet minden szépsége. Felette az eget a magasban felhők borították, de köztük látni lehetett a nap elmosódott, fénylő korongját. Kellemes, hűvös szellő fújt, amely meglebegtette a fátylát. A hűvös idő nem volt kellemetlen, szinte elmerült benne. Boldogabb volt, mint bármikor az elmúlt hónapokban, talán éveken. Határozottan úgy érezte, hogy évek óta nem volt ilyen boldog.

Nem érzett büntudatot ezért a magára szánt óráért. Senki sem mondhatja, hogy nem szentelt minden lehetséges figyelmet a férjének, amíg élt. És azt sem állíthatja senki, hogy nem gyászolta illendően a halála után. Azt sem mondhatják, hogy örült a halálának. Sohasem kívánta halva látni Matthew-t, még akkor sem, amikor arra gondolt, van-e még benne elég erő, hogy ápolja, és van-e elég türelme, hogy elviselje az ingerlékenységét. Mélyen elszomorította annak az embernek a halála, akihez hét évvel ezelőtt olyan nagy reményekkel ment feleségül, és akiről azt hitte, örökké boldogan fognak élni.

Nem, nem lesz büntudata. Szüksége van erre az öröme, a békére, hogy helyreállítsa a lelki nyugalomát.

Éppen elmerült ezekben a gondolatokban, amikor valami hirtelen és ijesztő módon, egy szempillantás alatt felborította ezt a békét.

Borzas éppen visszatért a neki eldobott bottal. Samantha lehajolt, hogy felvegye az egyik kezével, míg a másikban a csokrárt tartotta. Ekkor mintha leszakadt volna a menny, és villám csapott volna le mellettük. A nő felsikoltott a rémülettől, a kutya meg vadul ide-oda ugrált, és hisztérikusan ugatott, felborítva Samanthát. A virágai sárga felhőként szálltak szerteszét, és Samantha fájdalomosan a fenekére esett.

Félelem és ijedség járta át. Akkor látta csak, hogy a villámcsapás nem más volt, mint egy nagy fekete ló, amely éppen átugrotta a sövényt, közel ahhoz a helyhez, ahol ő állt. Rendben földet is ért, de Borzas ugatása és talán az ő sikolya is megijesztette az állatot. Nyerített, hátrált, a szeme vadul, félelmetesen forgott. Lovasa igyekezett a nyeregben maradni, és meglehetősen ügyességgel és szitkok özönével végül megfékezte az állatot.

– Elment az esze? Teljesen megőrült?

– Micsoda nőszemély! A pokolba! Fogja vissza azt az átkozott állatot!

Samantha költői kérdéseket kiabált, miközben, ezzel egyidejűleg, a férfi parancsokat üvöltött.

Borzas kiállt magáért, vadul ugatott, a fogát vicsorgatta, és ijesztően, fenyegetően morgott. A ló még mindig idegesen táncolt, de már nem ágaskodott.

Nőszemély?

Átkozott állat?

A pokolba?

És miért nem ugrott le a férfi a nyeregből, hogy megnézzé, nem szenvedett-e a hölgy valami súlyosabb sérülést? Minden igazi úriember így tett volna.

– Borzas! – szólalt meg Samantha határozottan, bár nem a lovas parancsaihoz mérhető módon. – Ebből elég!

Egy nyúl éppen ekkor bukkant elő, égnek álló fülekkel, és Borzas boldog vakkantásokkal vetette utána magát. Meg volt győződve róla, hogy ő lesz a nyertes.

– Uram, ön megőrült? A felelőtlen mutatványával meg is ölhetett volna! – kiabálta túl a lármát.

A lovas úriember hidegen bámult a nőre.

– Ha ön képtelen fékezni azt az ebet, nem volna szabad magával hoznia oda, ahol megzavarhat lovakat vagy háziállatokat, és emberi életet veszélyeztethet.

– Háziállatokat? – Samantha látványosan körülnézett, jelezve, hogy egyetlen tehén vagy bika sincs a láthatáron.

– A kutya veszélyezteti az emberi életet? Gondolom, a sajátját félti, mert az enyém láthatóan semmit sem jelent önnek. Engedjen meg egy kérdést! Ön volt az, aki meggondolatlanul, nemtörődő módon átugratott egy sövényt anélkül, hogy meggyőződött volna arról, hogy biztonságosan megteheti-e, vagy a kutya? És ön-e az, aki arra az ártatlan személyre hárítja a felelősséget, akit csaknem megölt? És egy kutyára, aki boldogan játszadozott, amíg halálra nem rémitette?

Az asszony felállt, miközben le sem vette a tekintetét a lovasról, és nem panaszkodott fájó csontjaira. Talán jobb is, hogy a férfi

nem szállt le a nyeregből, és nem segítette fel, gondolta Samantha. A harag vette át a rémület helyét. Megsérülhetett volna az arca is, ami bizonyára nem illett volna egy hölgyhöz, hát még egy gyászoló özvegyhez!

A férfi orrlyukai kitágultak, a száját pedig keskeny vonallá szorította össze, miközben a nőt hallgatta, és úgy nézett le rá, mintha valami rút féreg volna, amit jobb lett volna, ha eltipor a lova.

– Remélem – mondta merev udvariassággal –, hogy nem szenvedett nagyobb sérülést, asszonyom. Feltételezem, hogy nem, hiszen tökéletesen képes a beszédre.

Samantha összehúzta a szemét, és a leghidegebb, legbüszkébb tekintetét vetette rá, bár tisztában volt azzal, hogy a fátyla miatt ez nem érvényesül teljes mértékben.

Borzas visszaloholt, persze a nyúl nélkül. Már nem ugatott. Az asszony a kutya fejére tette a kezét, amikor az lihegve leült mellé, miközben úgy nézegette a lovat és lovasát, mintha csak új barátok lennének.

A nő és a lovas pár percig még csendben egymást nézték, el-lenségességgel a szemükben. Akkor a férfi az ostorával megérintette a cilindere karimáját, megfordította a lovat, és szó nélkül el-ügetett. Az asszony tudta, hogy győzött.

Ennyi.

Ennyi!

Az asszony keble még mindig fel-le járt a haragtól. *Nőszemély*, hát persze. És *átkozott állat*. És *a pokolba*.

A férfi idegen volt, ő legalábbis sohasem látta még. Egy teljes mértékben kellemetlen idegen. Szívből remélte, hogy olyan meszszi-re lovagol, ahonnan sohasem fog visszatérni. Külseje ellenére sem lehet úriember. Valami megbocsáthatatlanul vakmerő dolgot tett, aminek végzetes következménye lehetett volna, ha ő másfél méterrel odébb áll. Ennek ellenére őt és Borzast kárhóztatta. Bár megkérdezte, nem esett-e baja, vagy inkább bízott benne, mégsem szállt le a lóról, hogy erről közelebről is megbizonyosodjon. Aztán pedig vette a bátorságot, hogy sértetlennek nyilvánítsa, pusztán azért, mert képes beszélni. Mintha ő valami hárpia lenne!

Valóban szégyenletes, ha a jó külső, az elegancia, a férfias erő

egy ilyen utálatos, arrogáns, modortalan emberre van pazarolva. Jó külsejű volt, ismerte el Samantha, amikor visszagondolt rá, még ha az arca túlságosan szögletes és sovány is volt ahhoz, hogy igazán csinos legyen. Fiatalosnak tűnt. Úgy vélte, nem lehet sokkal több harmincnál, vagy még annyi sem.

A szavait csak azért értette meg, mert egy évet töltött Matthew ezredével, mielőtt a katonák az Ibériai-félszigetre mentek volna. A férfi ezeket a szavakat bátran használta a nő füle hallatára, és elnézést sem kért tőle, az ezred tisztjei ellenben mindig bocsánatot kértek, még akkor is, ha egy hölgytől majd egy kilométerre káromkodtak.

Őszintén remélte, hogy soha többé nem fog újra találkozni ezzel a férfival. Ellenkező esetben csábítást érezne, hogy megmutassa neki, mire képes a szavakkal.

– Nos, patetikus bocsánatkérés egy kutya miatt – nézett le Borzasra. – Egyszer kalandoztunk a szabadban, élvezve a békét és a szabadságot, és ebből is csaknem szerencsétlenség lett. Nézd, a csokrom szétszóródott mind a négy égtáj felé. Apósom-uram vagy két héten át oktatgatna, ha hallana erről a kalandról. Különösen, ha megtudná, hogy feleseltem egy úrral, ahelyett hogy engedelmesen, lehajtott fejjel hagytam volna, hogy szidalmazzon engem. Kérlek, egy szót se erről Matildának! Beteges fejfájása migrénnel párosulna, persze csak miután már megszidott, és írt egy hosszú levelet haza. Borzas, ugye nem gondolod, hogy nekik lenne igazuk? Vagy hogy nem vagyok igazi úrinő? Gondolom, a származásom ellenem szól, amint arra Heathmoor grófja időről időre a maga unalmas módján emlékeztetni méltóztatott, de valójában... *Nőszemély és a pokolba.* És te *átkozott* állat lennél? Velünk itt kihívóan viselkedtek.

Borzas láthatóan megbocsátóbb hangulatban volt a gazdájánál, mellette baktatott, és tartózkodott a véleménynyilvánítástól.